

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 28

Poznámka k prekladu: Toto je úplný preklad historického textu. Obvinenia, spravodajské informácie, predpovede a výklady udalostí predstavujú autorove tvrdenia, nie overené historické fakty. Zachovaný je autorov dobový hlas aj citácie.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 21. novembra 1977 a toto je môj Audio list č. 28.

V závere Audio listu č. 22 z marca 1977 som vás varoval: „Prepracovaný vojnový plán, ktorý som odhalil v mesačnom Audio liste č. 6 z novembra 1975, sa reviduje a aktualizuje na použitie za súčasných okolností. Niektoré moje zdroje mi nedávno vyjadrili veľké obavy, že sa teraz pripravuje provokácia vedúca k vojne na Blízkom východe, ktorá sa nebude podobáť ničomu, čo sme doteraz videli.“ A potom som dodal: „Na dosiahnutie tohto cieľa sa vážne zvažujú plány, ktoré by v prípade uskutočnenia mohli počas rozpútania blízkovýchodného konfliktu okamžite uvrhnúť všetky tri hlavné náboženstvá západného sveta do zmätku. Dúfam, že upozornením na ich existenciu ich robím pre sprisahancov príliš nebezpečnými na uskutočnenie; ale ak sa uskutočnia, dúfam, že ich teraz dokážete okamžite rozpoznať, keď sa to stane.“ (Koniec citátu z Audio listu č. 22.)

Keď dnes, o osem mesiacov neskôr, vyslovujem tieto slová, oči sveta sa náhle sústreďujú na Blízky východ ako nikdy predtým. Patová situácia mierových rokovaní sa počas jediného týždňa veľkolepo rozbila a priamo pred našimi očami sa odohráva niečo neslýchané. Po 29 rokoch nepriateľstva a vojen dnes egyptský prezident Anvar Sadat opustil Jeruzalem, kde osobne hovoril o mieri s izraelskými vodcami a vystúpil pred izraelským parlamentom. Sadatova neočakávaná misia do Izraela odsunula všetky ostatné diplomatické snahy o mier v regióne. Už teraz je však Sadat v arabskom svete takmer úplne izolovaný; podporujú ho iba Tunisko a Maroko.

To všetko je, priatelia, iba začiatok. Plán uvrhnúť Blízky východ do vojny ako prvý krok k Prvej jadrovej vojne sa teraz dal do pohybu; Sadatova cesta má byť iba významným krokom k naplneniu tohto plánu.

Od katastrofálnej americkej porážky v stále tajnej bitke žatevného splnu, prvej vesmírnej bitke v dejinách z 27. septembra 1977, uplynuli takmer dva mesiace. Odvtedy sa naši vládcovia prvýkrát v živote snažia zvládnuť situáciu, v ktorej už nemajú skrytý bič na prinútenie Sovietskeho zväzu k spolupráci. Nerobia však jedinu vec, ktorá by mala aspoň nejakú šancu zabrániť jadrovej vojne: úplne a oficiálne pred celým svetom odhaliť súčasnú sovietsku vojnovú hrozbu týkajúcu sa nielen Spojených štátov, ale aj mnohých ďalších krajín.

Namiesto toho sa vracajú k manévrovaniu, klamaniu a podrazom. Teraz, keď stratili kontrolu nad Sovietskym zväzom, Rockefellerovi bratia zisťujú, že ich prežitie je predsa len späté s prežitím nášho národa. Namiesto oboznámenia nás s tým, čomu čelíme, sa ich ovládaná CIA a ďalší agenti snažia nejako vymanévrovať z pasce ruského medveďa; získavajú čas a nás stále udržiavajú v nevedomosti.

Moje tri dnešné témy sú: 1. DOM ROZDELENÝ PROTI SEBE PRE SALT 2. VÝMENA SOVIETSKYCH A AMERICKÝCH HROZIEB 3. SADATOVA CESTA DO IZRAELA A PRVÁ JADROVÁ VOJNA

Téma č. 1 - DOM ROZDELENÝ PROTI SEBE PRE SALT

V roku 1961 ovládaná vláda Spojených štátov súbežne spustila dva veľké programy. Jedným bol americký urýchlený program letu na Mesiace, oznámený prezidentom Kennedym v máji toho roka; druhým program postupného odzbrojovania Ameriky, signalizovaný vytvorením „Agentúry pre

kontrolu zbrojenia a odzbrojenie“ v septembri toho istého roku 1961. Mesačný projekt ani odzbrojovací program neboli tým, čím sa zdali navonok. Hoci vyzerali nesúvisiace, boli v skutočnosti dvoma ramenami jedinej vojenskej stratégie na nastolenie diktatúry nad Spojenými štátmi a napokon nad svetom. Práve táto diabolská stratégia sa napokon vykoľajila a zanechala nielen Spojené štáty, ale aj našich skrytých vládcov v zúfalej situácii.

Stratégia zavádzaná od roku 1961 bola veľmi zložitá, jej základná myšlienka je však rovnako jednoduchá ako ohromujúca. Naši vládcovia v podstate presúvali všetky najdôležitejšie nové vojenské vývojové projekty do utajenia a postupne nás zbavovali existujúcich, známejších vojenských schopností. Naše ústavné ozbrojené zložky, teda tie, ktoré majú zo zákona slúžiť vám a mne, sa pritom postupne znižovali v postavení, oslabovali a demoralizovali. V zákulisí však bez právnych či morálnych obmedzení vznikali čoraz pokročilejšie zbrane výlučne v prospech tajných vládcov, bez náznaku ich existencie pre verejnosť či Kongres. Ako som prvýkrát odhalil pred desiatimi mesiacmi v Audio liste č. 20, ovládaná CIA sa tak tajne stala najmocnejšou vojenskou agentúrou Spojených štátov v úplnom rozpore so svojim štatútom a Ústavou Spojených štátov.

Ústredným bodom tohto šesťnásťročného programu vývoja úplne tajných zbraní bol náš mesačný program. V Audio liste č. 26 pred dvomi mesiacmi som vám povedal celý príbeh mesačného projektu, ktorý mal od začiatku vojenský účel a skončil sa katastrofou len pred dvomi mesiacmi, 27. septembra 1977. Tento program mal však aj mnohé ďalšie stránky. Americká verejnosť si napríklad v posledných rokoch zvykla na verejne priznané zbrojné programy stojace obrovské sumy, ktoré sa zdajú celkom neúmerné hodnote zbraní. Tieto prekročená nákladov, priatelia, nevznikajú iba zlým riadením a plytvaním; sú aj spôsobom financovania tajných projektov tým, že sa ich náklady pochovávajú v nafúknutých rozpočtoch verejne známych programov.

Pokiaľ ide o zbrane, o ktorých sa dnes verejne dozvedáme, takmer to vyzerá, akoby sa inovácie a pokrok v roku 1961 náhle zastavili, okrem drobných zlepšení tu a tam. Keď napríklad počujeme o jadrových ponorkách s balistickými raketami, kolí sa zamyslia, ako dávno sa objavili? Prvá atómová ponorka USS NAUTILUS bola spustená na vodu pred takmer štvrtstoročím, v roku 1954, a predstavovala veľkolepý pokrok oproti plavidlám druhej svetovej vojny poháňaným dieslom a batériami. Len o päť rokov neskôr, dnes už takmer pred dvadsiatimi rokmi, prišiel ďalší veľkolepý pokrok: ponorka s balistickými raketami, počnúc GEORGE WASHINGTON v roku 1959.

Približne v tom istom čase verejnosť dostala náznak budúcnosti vo filmoch, kde periskop výskumnej ponorky bez námahy predbiehal rýchlo plávajúce hliadkové plavidlo pobrežnej stráže. Od roku 1961 sa však začalo vyhybať verejnej pozornosti na možnosti veľkých budúcich pokrokov. Podobne šesťnásť rokov od roku 1945 do roku 1961 prinieslo veľkolepý sústavný pokrok vojenských lietadiel. V roku 1945 mali naše prvolíniové stíhačky a bombardéry vrtule, prúdové lietadlá boli zväčša experimentálne a väčšina ľudí považovala neprekonateľnú zvukovú bariéru za samozrejmosť. Len o desať rokov neskôr však vzduchu vládli prúdové bombardéry a stíhačky a nadzvukový let bol skutočnosťou.

V roku 1956 sa objavil F-104 s maximálnou rýchlosťou dva a pol násobku rýchlosti zvuku, približne rovnakou ako dnešné najnovšie americké stíhačky. Počúvame všetko o úžasnej strele s plochou dráhou letu, ale nemáme si pamätať iný druh takejto strely spred desaťročia, zrušený vtedajším ministrom obrany Robertom McNamaram. Volala sa PLUTO, mala mať jadrový pohon, niekoľkokrát obletieť Zem a zasiahnuť nepriateľa z ľubovoľného smeru v mimoriadne malej výške a nadzvukovou rýchlosťou. A zatiaľ čo sa uspokojujeme s unavujúcimi sa dvadsaťročnými pomalými B-52, nemáme si pamätať, že začiatkom šesťdesiatych rokov už B-70 lietal trojnásobnou rýchlosťou zvuku.

Väčšina Američanov už na tieto rýchle dávnejšie pokroky takmer zabudla. Mnohé ďaleko presahujú technológie, ktorých používanie sa dnes verejne priznáva, a poskytujú matný náznak tajného vývoja zbraní, ktorý skutočne prebehol bez nášho súhlasu a nie pre naše dobro. Iba najveľkolepejší a najväčší program, mesačný program, zverejnili, pretože inak to nešlo. Ako som vysvetlil v Audio liste č. 26, tajomstvo sa udržalo tým, že nám neprezradili jeho účel, zatiaľ čo samotný program zahrnuli obrovskou publicitou.

Pôvodne mali byť Spojené štáty zdecimované v Prvej jadrovej vojne ako súčasť širšieho sprisahania na ovládnutie sveta. Tajná americká mesačná základňa v kráteri Kopernik je však teraz vyradená; Rusi sú na Mesiaci a horúčkovo pracujú. Sovietsky zväz je jediným vlastníkom desivej novej zbrane s časticovým lúčom, ktorou zostreľuje naše špiónážne družice; a všetky tajné podmorské superrakety CIA umiestnené loďou Glomar Explorer a inými prostriedkami, okrem dvoch, začali prepúšťať vodu a stali sa nepoužiteľnými. Prvýkrát je Sovietsky zväz vojensky za volantom a tajní vládcovia Ameriky sa nezhodujú, čo robiť.

Minulý mesiac som odhalil udalosti vedúce ku kapitulácii Carterovej administratívy pred Sovietskym zväzom 14. októbra 1977 pod smrteľnou hrozbou sovietskych ponoriek proti našej krajine. Podmienky kapitulácie vyžadujú, aby sme rýchlo prijali dohodu SALT II, ktorá začne konečné a úplné odzbrojenie Ameriky. Po našom odzbrojení však vodcovia Kremľa aj tak zamýšľajú napokon zasiahnuť Spojené štáty ničivým vojenským úderom. Čím úplnejšie nás vopred odzbroja, tým menšie utrpenie bude musieť Rusko zniesť ako cenu za navždy zničenú Ameriku.

Na pochopenie sovietskeho uvažovania treba najprv porozumieť jednej kľúčovej, málo známej skutočnosti: Kremľu dnes už nevládnu bolševickí komunisti, ktorých revolúcia z novembra 1917 sa tento mesiac oslavovala. Dnešný sovietsky vnútorný kruh tvoria komunisti veľmi odlišného druhu od Lenina a jeho bolševikov. Tí boli ateistickými komunistami, kým dnešnú vládnu skupinu by lepšie vystihoval názov samozvaní duchovní komunisti. Bolševici čerpali z medzinárodnej podpory a ovládali ich medzinárodné záujmy; dnešní vládcovia Kremľa sú však silne nacionalistickí. Sú odhodlaní, aby svetu vládlo sovietske Rusko, nie iba medzinárodný komunizmus preň samotný.

Keď Alexander Solženicyn odchádzal zo Sovietskeho zväzu do exilu, najskôr musel podpísať dokument vyjadrujúci, že stále verí v komunizmus, teda duchovný komunizmus, v ktorom by komunistická vláda podliehala cirkvi. Keď list poslal Kremľu, prijali ho a dovolili mu odísť. Solženicyn dnes presadzuje reformu sovietsko-marxistickej vlády, tá však nemá rozbiť súčasnú sovietsku mocenskú štruktúru. Pri predpovedaní blízkeho pádu Západu Solženicyn dokonca povedal, že očakáva návrat do Ruska už o niekoľko rokov.

Prevzatie moci novou vládnuou frakciou od bolševikov sa začalo smrťou Josifa Stalina 5. marca 1953. Táto frakcia marxistov pôsobiach v Rusku sa v roku 1917 spojila s bolševikmi, čím zaručila úspech bolševickej revolúcie. Hoci sa bolševici a samozvaní duchovní komunisti zhodovali na komunizme ako správnej forme vlády, duchovní komunisti si zachovali osobitnú identitu a pracovali na dni, keď budú môcť úplne prevziať kontrolu. Ten deň nastal Stalinovou smrťou 5. marca 1953.

Nasledujúci deň sa sovietskym premiérom stal Georgij Malenkov, švager Nikitu Chruščova. Keď ho o dva roky neskôr, 8. februára 1955, nahradil Nikolaj Bulganin, prechod bol pokojný, bez krviprelievania. O rok neskôr Chruščov ako prvý tajomník komunistickej strany spustil slávnú kampaň destalinizácie Ruska. Sám sa podieľal na brutálnych čistkách v službách stalinistického štátu, ale keď 27. marca 1958 nahradil Bulganina ako premiér, prechod bol opäť pokojný. Bulganin odstúpil.

15. októbra 1964 Leonid Brežnev nahradil Chruščova ako prvý tajomník komunistickej strany a Alexej Kosygin sa stal premiérom. Chruščov mal veľké problémy pre neúspech počas kubánskej raketovej

krízy a ďalšie výrazné zvraty jeho politiky. Ani jeho však nezlikvidovali podľa starej bolševickej tradície krvavých mocenských bojov. Jednoducho ho odsunuli a dovolili mu pokojne žiť na dôchodku, písať pamäti a poberať penziu.

Mocenské boje v Kremli za uplynulé štvrtstoročie neobsahovali krvavé vnútorné zápasy typické pre bolševikov. Dnešný nový druh v Kremli môže byť rovnako brutálny ako ktokoľvek voči nepriateľom alebo tým, ktorí povstanú proti jeho vláde, ako dokázal v Maďarsku v roku 1956 a v Československu v roku 1968. Medzi sebou však má mieru súdržného vzájomného rešpektu nepredstaviteľnú za starých bolševických čias. Spája ich náboženstvo duchovného komunizmu a nenávisť k medzinárodným silám, s ktorými boli tak dlho nútení spolupracovať.

Priatelia, medzinárodné sily dnes ovládané štyrmi Rockefellerovými bratmi poháňa najmä chamtivosť a túžba po moci, ale samozvaní duchovní komunisti ovládajúci Kremeľ hľadajú na cieľ komunizovať svet ešte z ďalšej perspektívy. Usilujú sa o moc a úplnú kontrolu, no poháňa ich horlivosť zachrániť vlastné duše. Tak ako kresťanskí križiaci pred stáročiami, ktorí sa snažili evanjelizovať svet hrotom meča, dnešný Kremeľ zamýšľa vnútiť nám svoj systém s oddanosťou, vytrvalosťou a odhodlaním pravého veriaceho. Podľa nich je akékoľvek utrpenie a brutalita ospravedlniteľná, ak vedie ku konečnému cieľu svetového duchovného komunizmu pod sovietskou nadvládou.

Túto zmenu zloženia Kremľa nikdy úplne nepochopili ani nedocenili tí, ktorí v zákulisí ovládajú našu vládu. Zoči-voči jednotnému a odhodlanému postoju Kremľa reagujú nerozhodnosťou, rozdelením vlastných radov a zúfalým manévrovaním. Skutočné rozpory vo vládnych kruhoch tejto krajiny ešte zväčšujú niektoré manévry určené na získanie času bez vzbudenia sovietskeho podozrenia.

Výsledkom je, že keď Spojené štáty čelia najhoršej hrozbe svojich dejín, doma vidíme dom rozdelený proti sebe. Niektorí hovoria, že SALT II je úžasná, iní, že nebezpečná, ďalší si trúfajú povedať verejnosti pár slov o dohode, ktorá spečatí náš osud, a iní v úplnej nevedomosti vyhlasujú, že SALT II je dobrá a jej kritikov treba vyšetrovať. Časť sporu je skutočná, časť zmanipulovaná, ale väčšina hovorcov politickej scény bez ohľadu na názor na SALT je napojená na jedinou Rockefellerovu medzinárodnú stranu, ktorá vládne nielen Severnej Amerike, ale aj Európe a Japonsku: TRILATERÁLNU KOMISIU vedenú istým Davidom Rockefellerom.

Minulý mesiac som opísal rastúcu eufóriu z istoty dohody SALT II, ale už pri nahrávaní tej pásky sa viacstranný spor o SALT II zväčšoval. 1. novembra správy náhle oznámili zádrhy v rokovaníach. Citovali bývalého vyjednávača kontroly zbrojenia: „Verím, že sme uviazli v podradenom postavení, a neviem, ako sa z neho dostať.“ Na druhý deň, 2. novembra, Leonid Brežnev v prejave navrhol zákaz všetkých jadrových výbuchov vrátane mierových a podvodných. Zmienka o podvodných výbuchoch bola v skutočnosti zastretou hrozbou nabádajúcou Carterovu administratívu, aby „sa do toho pustila“ pri predávaní kapitulácie SALT II Kongresu a americkej verejnosti.

Minister zahraničných vecí Cyrus Vance okamžite privítal Brežnevovo vyhlásenie ako veľkú vec a dodal: „Za posledných niekoľko týždňov sa vzťahy medzi nami a Sovietskym zväzom zlepšili.“ O dva dni, 4. novembra, bol Vance na neverejnom senátnom vypočúvaní úplne nepripravený podložiť svoje odpovede o podrobnostiach SALT. Dôvodom je, že administratíva sa pripravuje obísť Kongres a uzavrieť dohodu SALT II s Moskvou VÝKONNÝM NARIADENÍM. Zmluva SALT II bude v skutočnosti obsahovať podmienky kapitulácie Spojených štátov; Kongres sa medzitým čo najviac využíva na vytváranie dymovej clony sporov ako zámienky na získanie času.

O tri dni, 7. novembra, sa začala nová kampaň ubezpečovania Kremľa, že dohoda zo 14. októbra o prijatí odzbrojenia Ameriky cez SALT II stále platí. Proti kritikom SALT spustili politické útoky za údajný únik informácií verejnosti, ktorý by mohol dohodu ohroziť. V Moskve sa medzitým oslavovalo

60. výročie bolševickej revolúcie najväčšou vojenskou prehliadkou na Červenom námestí v dejinách. Zatiaľ čo sovietsky prezident Brežnev hovoril o uvoľňovaní napätia, jeho minister obrany predniesol prejav taký bojovný, že mnohých západných pozorovateľov otriasol a zmiatol.

Na ďalšie upokojenie ruského medveďa Jimmy Carter 11. novembra povedal: „Predpovedám, že budeme mať dohodu SALT. Bude SALT II. Okamžite budeme pokračovať so SALT III.“ Papagájoval tým líniu Kremľa a opakoval sovietskeho veľvyslanca Dobrynina, ktorý v ten istý deň predpovedal dohodu SALT do konca roka. Rozdelený dom americkej vlády však ďalej nekontrolovane kľučkoval. Iba dva dni po Carterových upokojujúcich verejných slovách Kremľu predstavitelia jeho vlastnej administratívy povedali, že SALT II sa pravdepodobne stane skutočnosťou až o ďalšie tri až šesť mesiacov. V ten istý deň vodca senátnej menšiny Howard Baker povedal tlači, že SALT II „má teraz problémy“.

Sovietske podráždenie rýchlo rástlo pre politické hry so SALT II, raz áno a raz nie. Len minulý mesiac Sovietsky zväz ustúpil od jadrového úderu na Spojené štáty v reakcii na kapituláciu Carterovej administratívy 14. októbra. Rusi vedia rozpoznať zdržiavanie a tento mesiac nestrácali čas ukazovaním vlastných vojenských svalov, aby Carterovu administratívu opäť prinútili podriaďiť sa.

Téma č. 2 - VÝMENA SOVIETSKYCH A AMERICKÝCH HROZIEB

V Audio liste č. 24 z mája 1977, pred šiestimi mesiacmi, som odhalil začiatok sovietskeho programu prípravy geofyzikálnej vojny pomocou obrovských jadrových bômb umiestnených na strategických podmorských miestach na vyvolanie umelých zemetrasení a prílivových vln. V Audio liste č. 25 z augusta som uviedol aj súradnice desiatich nových kobaltových bômb umiestnených navyše k siedmim superbombám skrývajúcim sa okolo Filipín. Odvtedy umiestnili po celom svete desiatky ďalších podmorských bômb a niekoľko odpálili.

Sila zemetrasenia vyvolaného odpálením takej bomby sa môže meniť podľa napätia, ktoré už na danom mieste existuje v zemskej kôre, a ďalších faktorov. V mnohých prípadoch však vychádza približne 6,5 na Richterovej stupnici, dosť na veľké škody, keby sa otras odohral na súši. Preto nedávno hlásili značný počet podmorských zemetrasení s magnitúdou okolo 6,5; médiá však nikdy nekomentujú zvláštnosť toho, že toľké zemetrasenia majú prakticky rovnakú silu.

Najpozoruhodnejší prípad mediálneho mlčania o podobnej sile toľkých otrasov nastal 4. septembra 1977, pred dva a pol mesiacmi. V ten deň Sovietsky zväz odpálil štyri svoje podmorské bomby v Pacifiku: jednu na severnom konci Novohebridskej priekopy severovýchodne od Austrálie a tri v Aleutskej priekope tisíce míľ severnejšie. Tri hlavné aleutské otrasy mali hodnoty 6,5, 6,6 a 6,5 na Richterovej stupnici. Novohebridský bol o niečo silnejší s hodnotou 6,8. Správy tieto fakty uviedli, ale nikto sa neodvážil ani slovom spomenúť podobnú silu všetkých veľkých otrasov.

2. novembra Leonid Brežnev v prejave spomenul nádej, že sa zastavia všetky jadrové výbuchy vrátane podvodných. Politické zdržiavacie taktiky proti SALT II sa však práve rozbiehali a o dva dni Kremľ odpálil ďalšiu podmorskú bombu pri Aleutách, aby Carterovej administratíve pripomenul svoje možnosti. Výsledkom bolo podmorské zemetrasenie pri ostrove Adak, ako zvyčajne s hlásenou hodnotou 6,5 na Richterovej stupnici. O dva dni Kremľ, netrpezlivý s presadzovaním návrhov SALT II na odzbrojenie Ameriky Carterovou administratívou, zvýšil stávky.

Krátko po polnoci v nedeľu 6. novembra 1977 sa Carterov domovský štát Georgia stal cieľom ďalšej ukážky toho, čo Kremľ plánuje pre tých, ktorí mu stoja v ceste. Stlačili tlačidlo a odpálili malú jadrovú mínu umiestnenú tesne nad priehradou Toccoa Falls v severnej Georgii. Prívalové dažde v oblasti sa práve končili, ale priehrada ako zvyčajne nejavila nijaké známky problému. O rok skôr zažila taký silný dážď, že voda pretekala cez vrchol. Potok v údolí 200 stôp nižšie vtedy vystúpil z brehov, ale priehrada

neutrpenia škody.

Štyridsať rokov priehrada Toccoa slúžila bez incidentu a vizuálna prehliadka len tri dni predtým neodhalila nič zlé. Keď však odpálili sovietsku minú, priehrada sa okamžite zrútila. Výbuch na okamih rozdelil vody jazera Kelly Barnes, vrhol vlnu po prúde spolu s priehradou a krátko zadržal vodu nad minou. Potom väčšina jazera vyrazila obrovskou trhlinou, zrútila sa cez 200 stôp vysoké vodopády Toccoa a zaplavila údolie. Areál biblickej vysokej školy nižšie zasiahla dvojité vlna: menšia prvá a po nej hlavná masa vody. Zdevastovaný bol pás dlhý tri míle a zahynulo 38 ľudí, polovica z nich deti.

Katastrofa priehrady Toccoa prišla po prehlbujúcich sa obavách z pokračujúcich sovietskych útokov časticovými lúčmi na naše špionážne družice. V priebehu niekoľkých hodín Jimmy Carter odložil plánovanú zahraničnú cestu a povedal nám, že dôvodom je pritlačiť Kongres k prijatiu jeho takzvaného energetického zákona. Tri dni po katastrofe, 9. novembra, sa americký veľvyslanec Malcolm Toon na vlastnú žiadosť stretol s prezidentom Brežnevom v Kremli na viac než hodinu a odovzdal naliehavý Carterov list.

Podrobnosti listu nezverejnili, ale Carter vzniesol dve základné požiadavky: (1) aby Sovietsky zväz prestal ničiť americké prieskumné družice a (2) aby sa Brežnev a Carter čo najskôr stretli. Brežnev však Carterovi nedal nádej na stretnutie pred dosiahnutím dohody SALT II a stále zdôrazňoval naliehavosť dokončenia dohody diktovanej Kremľom. Inými slovami, Sovieti nemienia tolerovať Carterovo zdržiavanie. V ten istý deň, 9. novembra 1977, sa rozbehli udalosti určené na rozpútanie blízkových vojny a po nej PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Viac poviem v téme č. 3.

12. novembra sovietsky tlak na Carterovu administratívu ešte zosilnel. V juhokórejskom Iri náhle zničil železničné nákladisko ohromný výbuch. Desiatky ľudí okamžite zahynuli, vyše tisíc bolo zranených, takmer 10 000 domov a budov sa zničilo a vyše 14 000 ľudí zrazu zostalo bez domova. Výbuch bolo počuť vyše desať míľ ďaleko. Sovietski agenti naplánovali vagón plný dynamitu v oblasti výbuchu ako krycí príbeh pre verejnosť. Juhokórejskí analytici, ktorí prišli na miesto, však hneď vedeli, že nešlo o obyčajný výbuch dynamitu.

Výbušnina na povrchu, napríklad vagón dynamitu, vytvára mimoriadne široký a plytký kráter. Pri katastrofe v Iri však vznikol nie jeden, ale dva výrazné krátery s prekrývajúcou sa oblasťou. Každý bol navyše mimoriadne hlboký vzhľadom na šírku: jeden 49 stôp a druhý 65 stôp. Hoci 30 ton dynamitu vytvára veľmi prudký výbuch, každému kráteru zodpovedá výbušná sila azda stokrát väčšia. Podľa vysokých spravodajských zdrojov je známe, že sovietski agenti zakopali v oblasti výbuchu dve (2) čisté jadrové míny. Ležali vedľa seba asi sto stôp od seba, aby maximálne poškodili sieť koľají. Každá mala silu niekoľkých kiloton, zlomok sily hirošimskej bomby, a 12. novembra 1977 ich odpálili naraz.

Bola to katastrofa pre Južnú Kóreu a ďalšie šokujúce varovanie Carterovej administratívy, že so Sovietskym zväzom sa nemožno zahrávať. Keď Brežnev hovorí o naliehavosti dokončenia SALT II, znamená to, že máme krátku zápalnú šnúru a že nebude dlho trpezlivý. Kremel' zatláča Carterovu administratívu do kúta tak rýchlo, že začiatkom mesiaca padlo neskôr zmarené rozhodnutie využiť všetko na preventívnu vojnu proti Sovietskemu zväzu. Myšlienkou bolo nechať následky padnúť, kam padnú, kým ešte máme nejakú vojenskú silu. Pred dvomi dňami, 19. novembra, však Sovietsky zväz tento plán už potlačil a rodí sa vojna je opäť na ceste viesť sa, ako Gromyko povedal Carterovi 27. septembra 1977, „podľa sovietskych podmienok“.

Carterov list doručený Brežnevovi 9. novembra nedostal okamžitú odpoveď. Namiesto nej výbuch v Južnej Kórei signalizoval ešte väčšiu netrpezlivosť Kremľa, aby sa schvaľovanie SALT II pohlo z mŕtveho bodu; a tento mesiac ďalšie naše družice rozmetali sovietske interceptory Kozmos s časticovými lúčmi. Do 18. novembra, pred tromi dňami, stále neprišla priama odpoveď a v ten deň

„Hlas Ameriky“ použili na vyslanie len slabo zastretej hrozby Moskve.

Každá krajina využíva národné rádio na propagandu a elektronickú diplomáciu vrátane Spojených štátov. Každá správa vysielaná Hlasom Ameriky je prísne cenzurovaná, upravovaná, analyzovaná a rozoberaná, aby každé slovo hovorilo to, čo chce vláda Spojených štátov. S vedomím, že naše družicové varovné systémy teraz ničia sovietske zabijacké družice, pozorne počúvajte tieto slová z vysielania Hlasu Ameriky z 18. novembra 1977, citujem:

„Biely dom varoval, že rozmiestnenie týchto takzvaných zabijackých družíc by mohlo zvýšiť pravdepodobnosť prvého úderu vo vesmíre,“ a „zjavne destabilizujúce nebezpečenstvo družicovej vojny spočíva v tom, že po vyradení pozorovacích družíc by krajina stratila veľkú časť varovného systému a potom by mohla zvážiť preventívnu vojnu.“

V diplomatickom jazyku tieto slová predstavovali veľmi jasnú americkú hrozbu útokom na Sovietsky zväz, ak nedostaneme uspokojivú odpoveď vo veci miznúcich špiónážnych družíc. Popoludní toho istého dňa, 18. novembra, sovietsky veľvyslanec Anatolij Dobrynin odovzdal Carterovi v Bielom dome Brežnevov odkaz. Jasne hovoril, že Washington dnes nie je v postavení diktovať Kremľu čokoľvek, že americké schvaľovanie SALT je čoraz „naliehavejšie“ a že sovietsky prezident by ľutoval, keby bol nútený prijať opatrenia proti nedávnemu „zlepšeniu“ vzťahov oboch krajín.

Plný dosah posledného Brežnevovho komentára dorazil do Bieleho domu približne spolu s odkazom. Podvodné sonarové siete NATO okolo Islandu zachytili sovietsku Atlantickú ponorkovú flotilu, ktorá podobne ako pred šiestimi týždňami masovo a veľkou rýchlosťou smerovala do Atlantiku. Zároveň bola na ceste k Spojeným štátom aj obrovská sovietska Tichomorská ponorková flotila a flotila v Mexickom zálive sa už presúvala do pozícií ohrozujúcich nás z juhu.

Kremeľ už pred vysielaním Hlasu Ameriky vedel, že Carterova reakcia na rastúci sovietsky tlak okolo SALT môže byť nejakým blufom a možno aj panikou. Preto vyslali sovietske námorníctvo, aby sa nič nevymklo z rúk; keď sa tu vládni predstavitelia dozvedeli, že sovietska flotila opäť prichádza, okamžite ochabli. Ozvena Kerenského! Teraz sa opäť sústreďujú na plnenie sovietskych pokynov a tichomorská aj atlantická flotila sa obrátili späť k prístavom. Sovietska flotila v Mexickom zálive však neodišla; zatiaľ zostáva na miestach, pripravená v okamihu zaútočiť na naše mäkké podbrušie z juhu. Takto Moskva odrádza Carterovu administratívu od ďalších blufov či unáhlených krokov, ktoré by mohli narušiť naprogramovaný americký pochod ku konečnej katastrofe.

Téma č. 3 - SADATOVA CESTA DO IZRAELA A PRVÁ JADROVÁ VOJNA

Audio list č. 22, v ktorom som varoval pred hrozným novým plánom vyprovokovať blízkovýchodnú vojnu, bol nahraný 27. marca 1977. Presne o týždeň, 3. apríla 1977, egyptský prezident Anvar Sadat prišiel do Washingtonu rokovať s prezidentom Carterom a začala sa prvá fáza blízkovýchodného sprisahania CIA. Reportéri sa Sadata v minulosti občas pýtali, či by mohli byť užitočné priame osobné rokovania Arabov a Izraelčanov. Vždy to rázne odmietal a rovnako odpovedal aj 6. apríla: po 29 rokoch nenávisti a štyroch vojnách Arabi ešte nie sú pripravení na taký radikálny krok.

Počas návštevy tu však Sadata podrobili technikám psychologického programovania, ktoré som odhalil pred vyše dvomi rokmi v Audio liste č. 5 z októbra 1975. Tieto techniky možno použiť na zmenu vzorca mozgových vln človeka a vloženie myšlienok a sklonov odlišných od jeho bežného uvažovania. Ako som vám vtedy povedal, svetového vodcu možno naprogramovať na zmenu politiky - a to sa stalo Sadatovi. Počas aprílovej návštevy mu do mysle vložili jedinou myšlienku: ísť priamo do Izraela rokovať. Bola mu úplne cudzia, ale od návštevy ju neustále nosil v mysli a nedokázal sa jej zbaviť.

Kým tu Sadat 7. apríla bol, izraelský premiér Rabin odstúpil. Údajne sa zaplietol do finančného škandálu, v skutočnosti sa však dozvedel o pláne vyvolať vojnu a nechcel s ním mať nič spoločné. Rabinov odchod plán spomalil, kým sa zvolil nový premiér, Menachem Begin. Musel zostaviť vládu a presadiť sa na svetovej scéne. Teraz však už zapálili šnúru, ktorá má Blízky východ uvrhnúť do vojny.

9. novembra Sadat reagoval na podnet vložený do jeho mysle a všetkých prekvapil vyhlásením, že je ochotný ísť hľadať mier kamkoľvek, dokonca do Jeruzalema. Len o päť dní televízne rozhovory Waltera Cronkitea z CBS a ďalších so Sadatom a Beginom pripravili pôdu na Sadatovu cestu do Izraela. Rozhodnutie bolo také náhle, že vznikol ostrý kontrast medzi jeho konaním a konaním vlastného ministra zahraničných vecí Fahmího. Kým bol Sadat v televízii s Walterom Cronkiteom, Fahmí bol v Tunisku na stretnutí arabských ministrov zahraničných vecí a snažil sa zjednotiť Arabov do spoločného frontu pri mierových rokovaníach s Izraelom.

O tri dni Sadat oznámil prijatie pozvania, ktoré si od Izraela vyžiadal, a Fahmí odstúpil. Pre Sadata nebol ani najskorší možný termín dosť skoro, pretože bol pod psychologickým nutkaním cestu uskutočniť. Begin ho pozval do Izraela na 21. novembra alebo neskôr, Sadat však odpovedal, že príde 19., a tak aj urobil. Napriek najlepším úmyslom sa teraz stal nástrojom CIA na zúženie blízkovýchodných mierových rokovaní na výsledok rozhovorov Sadat - Begin.

Teraz je oveľa jednoduchšie než predtým torpédovať mier na Blízkom východe - a práve to sa plánuje. Sadatova mierová iniciatíva voči Izraelu má byť bez jeho vedomia prvým krokom k vojne. Všade okolo nás sa medzitým buduje rámec vojny na dosiahnutie cieľov opísaných pred dvomi rokmi v Audio liste č. 6. Americký tím na Sinaji, údajne umiestnený ako nárazník medzi Izrael a Egypt, stále zostáva a potichu sa rozrástol na viac než tisíc mužov vyzbrojených F-15 a jadrovými zbraňami.

Opatrnú Saudskú Arábiu vtiahli do nedávnych vyhlásení na podporu arabskej veci, ktoré poslúžia ako dostatočná zámienka zahrnúť ju do plánovaného jadrového úderu proti arabským ropným vrtom OPEC pri vypuknutí vojny. Medzitým v správach vidíme krycie príbehy o možnom izraelskom získaní veľkého množstva jadrového materiálu z Ameriky v posledných rokoch, ktoré zasievajú predstavu, že Izrael má „bombu“.

Spustenie Sadatovej cesty a mimoriadne rýchle tempo udalostí treba vnímať vo svetle rovnako náhlej návštevy iránskeho šacha vo Washingtone 14. novembra. V ten istý deň sa Sadat a Begin počas televíznych rozhovorov zaviazali k osobnému stretnutiu. Šach 16. novembra opustil Spojené štáty a v ten deň Rádio Teherán vysielalo o „úplnom americkom záväzku prísť Iránu na pomoc v prípade núdze“. Irán leží na mäkkom podbruší Sovietskeho zväzu a je posiaty pokročilými americkými zbraňami. O dva dni Hlas Ameriky odvysielal vojnovú hrozbu Moskve, ktorú som citoval.

Šachisti v Kremli však odkaz už pochopili a sovietska flotila vtedy už bola na mori. Akákoľvek aktívna hrozba Rusku z Iránu na jeho južnom krídle je tak vyvážená aktívnou hrozbou na našom vlastnom južnom krídle: ponorkami rozmiestnenými v Mexickom zálive. Zatiaľ čo zvyšky vlády Spojených štátov manévrujú, aby z prichádzajúcej vojny zachránili nejaký úžitok pre seba, Kreml na každý ťah odpovedá protiopatreniami na udržanie svojho dominantného vojenského postavenia. Každý deň premárnený nezverejnením pravdy o udalostiach prospieva Sovietskemu zväzu, ktorý ďalej upevňuje novozískanú prevahu.

Keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 27, sovietski kozmonauti zriadili počiatočnú operačnú základňu v kráteri Jules Verne na odvrátenej strane Mesiaca. Vtedy sa očakávalo, že po predbežných prípravách čoskoro presunú vybavenie aj personál na privrátenú stranu a takmer okamžite uvedú do prevádzky zbraň s časticovým lúčom. 30. októbra, deň po nahrávke, ma informovali o počiatočnom presune na privrátenú stranu do krátera Gibbs na juhovýchodnom okraji viditeľnej strany Mesiaca.

Odvtedy sovietska činnosť na Mesiaci stále rastie. Teraz je po privrátenej strane rozmiestnených sedem (7) sovietskych zbraní s časticovým lúčom a prekvapujúco sú na odvrátenej strane tri oddelené záložné základne vrátane pôvodnej v kráteri Jules Verne. Všetky majú zatiaľ veľmi málo personálu a ani zďaleka nie sú sebestačné; aby fungovali, musia pravidelne dostávať zásoby zo Zeme. Zbrane s časticovým lúčom sú však operačné a pri obvyklom sovietskom postupe môžeme veľmi skoro očakávať skúšku mesačnej zbrane proti pozemskému cieľu. Ak sa uskutoční, pravdepodobne sa zvolia okolnosti, v ktorých možno jej účinky vysvetliť inou príčinou.

Možno v záujme utajenia zvolia na skúšku oblasť v Sovietskom zväze ďaleko od obyvateľstva. Je však možné aj to, že podobne ako prvá operačná skúška orbitálneho časticového lúča bude aj prvá skúška mesačného lúča proti cieľu, ktorý chce Sovietsky zväz zničiť.

Tu sú v každom prípade mesačné navigačné súradnice siedmich zbraní s časticovým lúčom na privrátenej strane Mesiaca:

Č. 1: Východne od Mora chladu, 55 stupňov 54 minút severnej šírky, 51 stupňov 0 minút východnej dĺžky.

Č. 2: Západne od Mora kríz, 16-33 severnej šírky, 48-51 východnej dĺžky.

Č. 3: Juhovýchodne od Mora hojnosti, 31-53 južnej šírky, 73-9 východnej dĺžky.

Č. 4: Pri južnom póle na juhozápadnej strane, 72-26 južnej šírky, 67-30 západnej dĺžky.

Č. 5: Pri kráteri Phocylides v juhozápadnom kvadrante, 50-53 južnej šírky, 57-49 západnej dĺžky.

Č. 6: Juhozápadne od Oceánu búrok, 9-26 južnej šírky, 66-52 západnej dĺžky.

Č. 7: Severovýchodne od miesta pristátia Apolla 14, pri strede privrátenej strany Mesiaca, 1-23 južnej šírky, 12-27 západnej dĺžky.

Záložné miesta na odvrátenej strane Mesiaca:

Č. 1: Kráter Jules Verne, približne 36 stupňov južnej šírky, 147 stupňov východnej dĺžky.

Č. 2: Juhovýchodne od krátera Pasture, 13-36 južnej šírky, 108-26 východnej dĺžky.

Č. 3: Juhozápadne od krátera Compton, 51-3 severnej šírky, 95-0 východnej dĺžky.

Sovietske zámery voči nám pri konečnom vypuknutí Prvej jadrovej vojny sú čoraz jasnejšie, pretože k 10. novembru 1977 mám informácie, že sovietski agenti stále pracujú po celých Spojených štátoch a zamínovávajú ďalšie ciele na neskoršie diaľkovo ovládané zničenie. Osobitne by som mal upozorniť na nádrž Kensico tesne severne od White Plains v štáte New York. 21. septembra 1977, pred dvomi mesiacmi, mi zavolala FBI a požiadala o akékoľvek informácie o tamojšej situácii. Dostali tip, že Kensico môže byť nejako ohrozená, a chceli vedieť, čo im môžem povedať.

Povedal som im to, čo teraz hovorím vám: na návodnej strane priehrady pri východnom konci je sovietska jadrová mína. FBI som dal aj polohy ďalších sovietskych jadrových zariadení v oblasti: po jednom na južnom konci jazera Pocantico, na východnom konci nádrže Tarrytown a v rieke Hudson pri východnom konci mosta Tappan Zee. Nech mala FBI v úmysle použiť informácie akokoľvek, nič sa neurobilo; bomby tam stále sú.

Možno ich jednoducho predbehli udalosti a zviazali im ruky skôr, než mohli konať, pretože len o šesť dní neskôr, 27. septembra 1977, Amerika prehrala bitku žatevného splnu a Andrej Gromyko dal Jimmymu Carterovi ultimátum, aby Amerika začala nasledovať sovietsku líniu. Nech je však dôvod

akýkoľvek, obava FBI o nádrž Kensico ma vedie k presvedčeniu, že by som na ňu mal osobitne upozorniť.

Ak sa nádrž Kensico pretrhne, prvými obeťami bude škola Holy Name ležiaca podobne ako biblická vysoká škola Toccoa v tieni priehrady. Potom by povodňové vody z Kensica pustošili White Plains a pokračovali na juh možno až do severného Bronxu v New Yorku. Skaza a straty na životoch by takmer určite zatienili čokoľvek podobné v amerických dejinách, no nikto nič nerobí. Veľká poisťovňa sa nedávno od britskej rozviedky dozvedela o situácii pri Kensicu a obrátila sa na políciu mesta New York, bez výsledku. Zjavne teda môžem iba varovať vás.

Priatelia, opakujem teraz, čo som povedal v Audio liste č. 24 z mája 1977. Zákulisné manévrovanie a triky môžu viesť iba ku katastrofe Ameriky. Iba ÚPLNÉ ODHALENIE toho, čo sa deje, má vôbec nádej obrátiť príliv proti úplnej katastrofe. Sľúbil som pokračovať v tom, čo pre tento cieľ môžem urobiť, a žiadam vás, aby ste sa ku mne v tomto veľmi dôležitom úsilí pripojili.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná a ochraňuje každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.